

סמל זלטיין אביגדור
970477

בן חיה ובנימין

נולד ב- כ"ה אדר תשי"ז 17.3.1947

התגייס לצה"ל בנובמבר 1965

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ו חשוון תשכ"ח 29.11.1967

בעת מילוי תפקידו.

זלטיק, אביגדור

בן בנימין וחיה. נולד ביום כ"ה באדר תשי"ז (17.3.1947) בירושלים. למד בבית ספר יסודי על-שם סוקולוב ולאחר-מכן סיים את לימודיו בבית-הספר על-שם אגרון. לאחר-מכן למד בבית-הספר התיכון לטכנאי "בזק" שליד משרד הדואר. היה חניך תנועת "הצופים" ואהב לשיר ולנגן בגיטרה. בנובמבר 1965 גויס לצה"ל אך לא גמר את שירתו הסדיר וביום כ"ו במרחשוון תשכ"ח (29.11.1967) מצא את מותו בשעת מילוי

תפקידו בדרך ירושלים — יריחו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. מסקדי-יחידתו ציין במכתב-התנחומים שלו למשפחתו כי "אביגדור היה מטובי החיילים והמפקדים בגדוד וביצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר תוך שמחה ומרץ אשר אפיינו את התנהגותו".

קווים לדמותו

מאת: מרדכי מנדלסון

זכור לי ילד קטן, בעל פנים מנומשים, חבוש כובע מצחיה בעל אזניות מרופדות לשמירה על האזנים מפני הקור הירושלמי, אותו ילד היה אביגדור.

מתקופה זו ואילך נקשרתי אליו ואהבתי כאח, למרות שכזה לא היה לי ולא ידעתי כמוהו, ואביגדור מילא מקום אחי.

זוכר אני את התקופה בה ניתן לו להרגיש כילד גדול כאשר שימש שמרטף לבנות אחיו ואחותו הקטנים. וכיצד שמח למלא תפקיד זה.

כשגדל והחל את לימודיו בבית-הספר התיכון, לוינו אותו בהתלבסויותיו ובבעיותיו עד כמה שהואיל לגלות לנו.

בשמחתו שמחנו ובצערנו הצטערנו.

זוכר אני את אביגדור בצעדיו הראשונים בשדה השירה והמוסיקה ובכל הזדמנות בא לבשר על שיר חדש או ישן שלמד והשמיע לנו "לבקורת".

כל שיר ששמע וכל שיר שהוא וחבריו שרו, הונצח על סרט קולט קול, כאילו ידע שלא נוכל עוד לשמוע את המקור ולכן השאיר לנו ירושה - את העתק קולו.

כחייל היה אביגדור גאה להמנות עם חיילי יחידה קרבית.

בשוחטים לנושא אהוב, היינו מדי פעם שוקעים בשיחה על נושאים צבאיים ואביגדור היה מתמלא כולו, בחיים חדשים.

שתקן היה מטבעו, אך משפצה פיו היה מפיך דברי חכמה ובדיחות הדעת.

זכורני היום בו עמד לעבור עם יחידתו לסביבות ירושלים וכיצד שמח כי יוכל לבקר בבית לעיתים קרובות.

אך חמוות האכזר התנכל לו והיסל בתאונה קטלנית בנזקיו של יום את תקוותו זו וכל האחרות לעתיד.

ציונים לדרכו של סמל אביגדור ז' לטיין ז"ל בגדוד

שקט נפשי, חיוך נסוך על פניו, מסירות לעבודה, חריצות, היו תכונותיו של אביגדור.

את שרותו ביחידה החל כחייל מן השורה, לאחר מכן השתלם במקצועו כקשר, עד מהרה "טיפס" בסולם התפקידים והתמנה להיות סגנו של קצין הקשר.

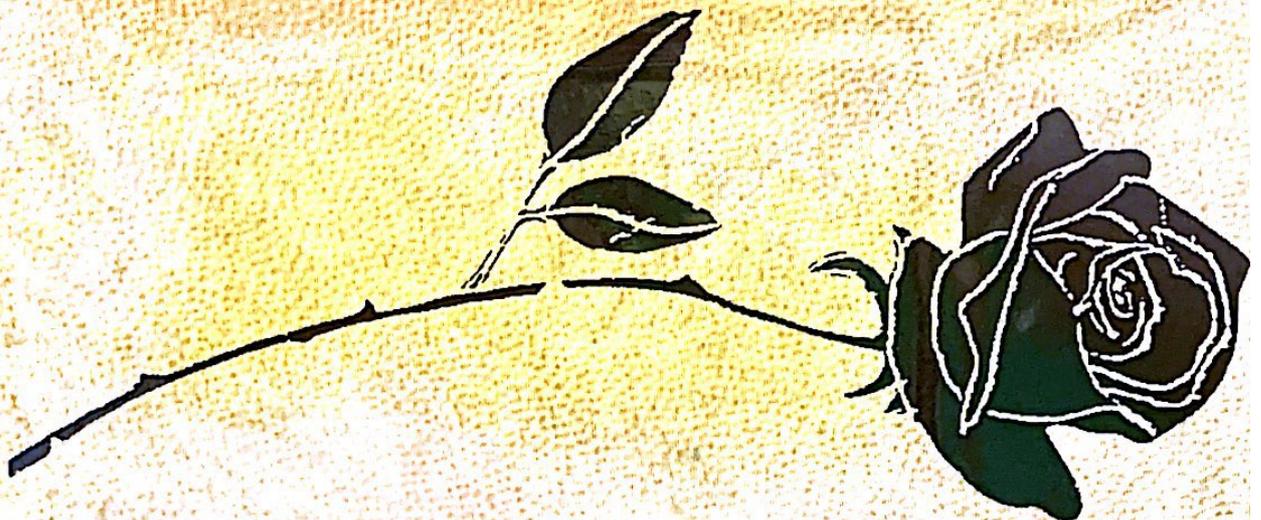
מעולם לא ניראה מרוגז או מודאג, אלא תמיד ניראה שקט, עסוק בטיפול הנושאים המוטלים עליו, ומציג פתרונות מושלמים לכל הבעיות.

תכונותיו אלו, העמידוהו בשורה הראשונה של המפקדים בגדוד, אך בכך לא די, אביגדור ידע היטב כיצד ליצור אוירה נעימה ושמחה סביבו, לא פעם ולא פעמיים אסף סביבו את חבריו לעבודה, ופתח בשירה בקולו הערב ובליווי גיטרה, ובכך נמוגו כל הבעיות, ושוב אפשר היה לשוב לעבודה מתוך שמחה וחדוות חיים, שירתו בפני כל הגדוד במסיבות הגדודיות היו מוקד להתענינות, ואף לא במהרה נתנו לו לרדת מהבמה.

נפילתו בעת מילוי תפקידו הינה אבידה, ולא במהרה ישכח מזכרונו של מפקדיו וחבריו.

בנימין ענבר, סגן-אלוף

מפקד - היחידה

מילים לזכרו של אביגדור

פחאם נפלת

מאת: רחל זלטיץ

פחאם נפלת

ומאתנו נלקחת

עצבות ירדה עלינו

משום שאתה אינך איתנו.

נזכור איך אהבת

את השיפ והגיטרה

ואיך השארת בדד הודיט

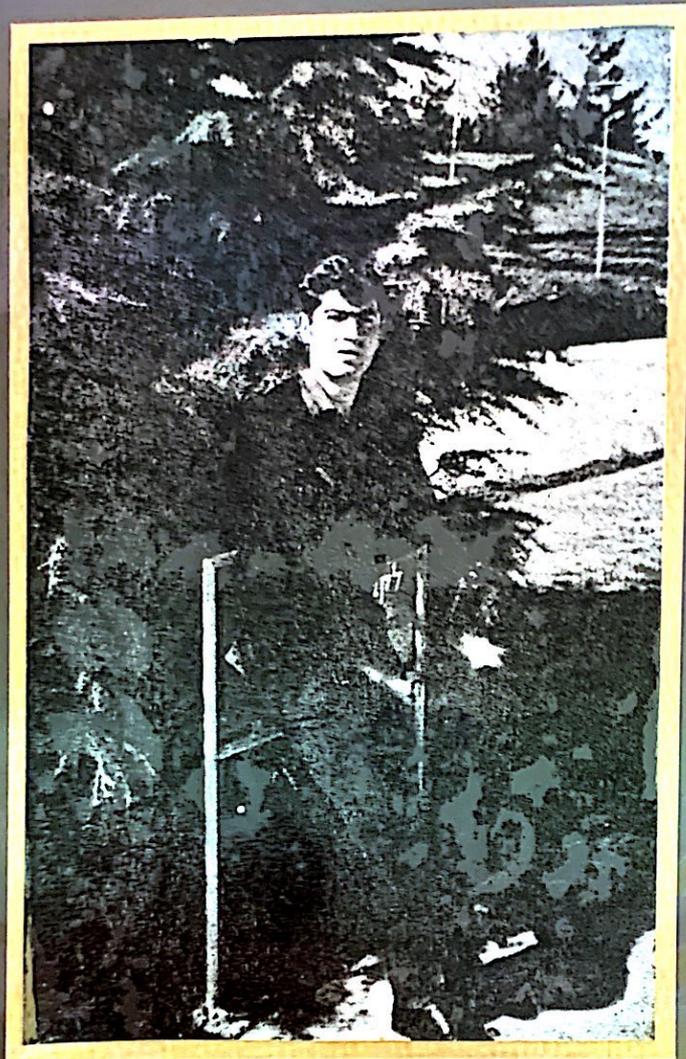
אח ואחות אומללים ושכולים.

בדרך יריחו נפלת

כיצד ואיך לא נדע

אותנו בדד השארת

תמיד נזכור אותך.

תמונה אחת מרבות, בהר הרצל
שם אהב להצטלם. ושם מצא מנוחתו לעולמים

דברים חכרונות לזכרו של חברי אביגדור ז"ל

מאת: בני פנסו

את אביגדור הכרתי בבית-חסד. בתחילה חיינו חברים לביתה בלבד, וכיוון שהיינו שנינו ירושלמים התקרבונו יותר, ולאס לאס נקשקה בידידות חזקה בינינו. הערצתי אותו מרגע שראיתי.

הוא היה בעל תכונות של חבר טוב, היה עליו ומחייך. אותו זיוך קבע שהיה נסוך על פניו, לא אשכח לעולם. לפעמים היה לו מבט מחורחרך כזה, כאילו הוא חושב, או רואה משהו שאף אחד לא רואה. כששאלתי על מה הוא חושב, היה מבטל את הענין במחי יד אחת.

כשהיה זה שזור משעמם, או סתם מורה פספסן היה "ריגני" (כינאי חיבה) תמיד "מציל" את המצב. בדיחה טובה, או סתם איזו מילה שבמקום, הייתה גורמת לצחוק ופקיחת עיניהם של התלמידים "הרדומים".

בתחילה היו אביגדור ואריה צמד נחמד מאוד. הם שרו בדרך כלל במסיבות כיתתיות, וכך סתם לח' ברה. כיוון שאני אהבתי לשיר, ידעתי לנגן ביגסרה, הצטרפתי אליהם ויחד הקמנו שלישיה שנקראה (לאחר התלבטויות רבות בקשר לשם) שלישיה "השחר העולה". אהבנו לשיר יחד, והחלנו לעבד שירים משירים שונים וביחוד שירי עמים.

כמובן שלאחר עבוד השירים החלנו להופיע בתחילה לח' ברה, ואחר-כך במועדון הסטודנטים "בר-אתון", בכל מיני חוגים, ועדתי שירה באוניברסיטה, בבית-העם, בפסטיבל הנוער הירושלמי, וההופעה הגדולה ביותר שלנו הייתה - "ההוטנאני" שהתקיים, באולם ויז, שבאוניברסיטה.

אחת החוויות, המשותפות, שהיו לנו יחד, היה תקליט בר הקלטנו תריסר שירים מהטובים שהיו לנו באותה תקופה. התקליט לא היה אומנם מן המשובחים ביותר אך הוא גרם לנו ספוק ואושר בעבודתנו. תקליט זה שמור אצלי עד היום ותמיד אוכל להיזכר באותם השירים, אותם רגעים שהיינו מאושרים יחד. לשיר עם אביגדור זו הייתה חוויה היה לו קול בס עמוק ויפה, ובכלל הוא היה החוטם וחתי שבחבורה. חייחכן? האם אפשר לחאמין שאביגדור לא ישיר אתנו עוד?

אותה חבטת על חפנים, אותו חיוך, אותה בלודית שירדה לי על מצחו. חויכוחים על פדורגל ושחקנים, על מודים וכנות. לא! אי אפשר לחפור שאביגדור איננו, וכל אלה הם רק זכרונות. גדול הוא הכאב על שחלף מאיחנו, וחסרונו מורגש, דמותו לא תשכח.

תמיד אזכור כל דבר שהיינו יחד, בלינו יחד ושרנו יחד.

אביגדור היה לי חבט טוב וידידי.

"לא אשכחך"

דברים לזכרו של אביגדור ז"ל

מאת: מוטי בן ברוך

בחור חברו לכיתה מעיז אני לכתוב, את אשר נשאר לי מחברי
הטוב אביגדור, שלעולם לא הייתי מאמין שדווקא אני אהיה זה
שיצטרך לכתוב שורות אלה עליו.

יחד משכנו בעול הלימודים במשך 3 שנים, ובזמן הזה הספקתי
להכיר את אביגדור היטב, בחור עליו ותוסס אשר קשה היה לשבת לידו
ולשתוק, תמיד היה על מה לשוחח. כאשר רצייתי להתחיל לגלגל עמו
שיחה על אף שלא רצה מספיק היה לומר לדוגמא "ירושלים לא פירמה
ככדורגל" ברגע זה היתה מתחדשת שיחה למשך השעה הבאה, ובאם
היחה מסתיימת מחוץ לכיתה או בחוכה אין לדבר חשיבות.

במסיבות וארועי שמחה דומים, מרכזו הערב היתה השלישייה בה
הופיע, ובה היה המרכז.

בסוה אני כי אין אחד, אם זה בן כיתתו, או חבר אחר, המאמין
כי לא יראה יותר את אביגדור. דמותו העליזה עולה בכל רגע בה מוזכר
שמו.

בשעורי הספרות המשעממים שעורי ההיסטוריה המתוחים, היה
זוה זה שמתעורר לפתע עם איזה מילה, ופצצת צחוק היתה עוברת בכיתה
זוכר אני מספר שעורים, בהם היינו יוצאים יחד עם מספר חברים
לסיור למצפה אבו-טור ולסביבה, במקום להרדם בכיתה וחוזרים על מנת
להעיר את הכיתה כולה מחרדמתה. בספורים כאלה יכול אני לכתוב
עליו ספר, אולם קשה לי לעשות זאת, כיוון שאינני מסוגל לחטוט, כי
על אביגדור שאיננו אני כותב.

כל מה שאומר וכל מה שאכתוב לא ינחם ולא יסיר את הכאב,
מחסרונו של אביגדור. אולם, דבר אחד אומר

גאים יכולים לחיות בני ביתו בבן כמוהו.

"השחר העולה"

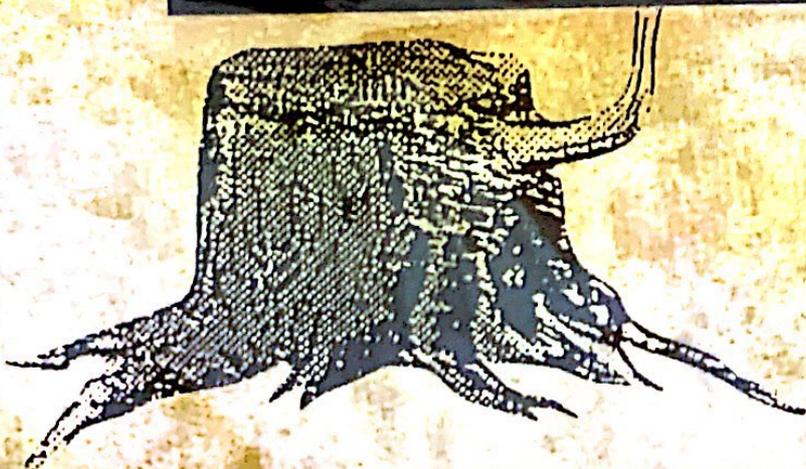
מאת: אריה בסר

אני מחיישב ליד הטיים מסובב את הכפתור מאזין ונזכר...
אני נזכר בראשית הכרותי עם אביגדור. קשרו אותנו הרבה
דברים: שכנות, משחקים, תקופת הלימודים בבית הספר, ודברים רבים
נוספים, אך יותר מכל, קשרה אותנו המוסיקה, שירי העם והרמונית
הקולות שלנו.

אני מביט במנדולינה הישנה, המונחת כיום עמוק בתוך אחד
הארונות, ורואה לנגד עיני את אותו ערב בו ישבנו שנינו עם אותה
מנדולינה, כלי נגינה אשר בקושי ידענו להשתמש בו, ובמקצחה תוף,
ושרנו את שיר הדת הכושי "שם במורד הנהר" שהפך לשיר האהוב עלינו
במיוחד, כך החלה הקריירה המוסיקלית שלנו, בערבים בהם היינו
נפגשים ושרים, או בהופעות, בקומזיצים, בתנועת הצופים, ובערבי
שישי.

במרוצת הזמן, שיפרנו את הרמה האומנותית, קנינו גיטרות,
התחלנו לצרף חברים חדשים לצמד, אבל אף אחד מהם לא חימם את
המקום זמן רב ולא השתלב טוב עד היום בו הציג בפני את בני פנסו.
הופעת הבכורה של שלישיית "השחר העולה" (כך החלטנו לקרוא
לעצמנו אחרי התלבטויות רבות) היתה מסיבת חנוכה. וכמו מתוך
אינטואציה עמוקה ידענו, שנינו, שבני הוא האדם הנכון. ידענו שביחד
נוכל ליצור את ההרמוניה ההכרחית בשלישיית זמר וביחוד זמר עם.
מסיבת חנוכה זו היוותה לגבינו את הצעד הראשון והדחיפה
להמשך דרכנו.

התחלנו עובדים במרץ בעיבוד שירים ידועים ולא ידועים,
ביחוד נחשבנו עלינו שירי הדת הכושיים.

את ההנאה הגדולה ביותר שאבנו מחזרות עצמן יותר מאשר
מההופעות. בזמן החזרות ועיבוד השירים היתה האוירה חופשית ולא
מתוחה כפי שהינן בהופעות וחינו נחנים משיבה בת שעות ארוכות בה
עסקנו בלימוד שירים חדשים, שינון ועיבוד של השירים הישנים.
יום אחד, נכנס אלי אביגדור בריצה, מתנשם, ובקושי הצליח
לאמר: "אנחנו יכולים לעשות תקליט".

התקליט, האחד והיחיד, שנעשה במעבדת חובבים, לא היה משובח
ולא מוצלח ביותר, אבל, הוא היה שלנו, ועל כך היתה גאותנו. לאחר
מכן הוזמנו להופעות במקומות אליהם לא חלמנו להגיע בראשית דרכנו.
התחלנו להופיע במועדון הסטודנטים "בר-אתון" ובערבי שירה
שאורגנו באוניברסיטה.

באותו זמן, אחרי מאמצים רבים, נתפרו החולצות שלנו מבד
מבריק בצבע כחום. לחולצות אלו חלק גדול בהצלחה, בה זכינו בפסטיבל
הנוער בירושלים, כאשר הופענו קודם בתחרות בבית העם בה זכינו
במקום ראשון ובפסטיבל עצמו, באמפיתיאטרון באוניברסיטה, בו זכינו
בתעודה.

לאחר מכן הוזמנו להופעות בנתניה ובמלון הנשיא אשר את
ההופעות בו היינו חייבים לבטל בגלל חוסר זמן והגיוס לצה"ל הממשמש
בא. ולבסוף, בא הערב הגדול בו פתחנו בהופעתנו את "ההוטנאני" -
ערב שירי העם באולם "וויז" באוניברסיטה בו השתתפו גדולי הזמרים
כמו הלל רווה, בני ברמן, צמד הנוודים, תמי אדלר, אפי נצר ועוד.

אחרי שיא זה, נחפרדה החבילה בגלל הגיוס, אך עדיין היינו
פגשים מפעם לפעם, יושבים ושרים את השירים הישנים, ומופיעים
פה ושם. את מרדכי אשכנזי צרפנו אלינו כחבר רביעי לקראת הסוף.

אביגדור, בני ומרדכי התגייסו בנובמבר ואני מספר חודשים
מאוחר יותר. כל אחד הלך בדרכו. כאשר פגשתי בחברים אשר חזו
בהופעותינו, תמיד שאלו: "נו, מה איתכם? אתם לא ממשיכים? ומה
שלום הזמר שלכם? כך כינו תמיד את אביגדור - הזמר של
"שלישית השחר העולה" ואכן, חיווה הוא את הרוח החיה שבחבורה,
את הרב-גוניות הקולית ואת חוש ההומור. עם החיוך האירוני במיקצח
כשהמיקרופון בידו, בין צלילי השירה והגיטרות - כדמות לנו ישאר,
תמיד בזכרוני.

שלישיית "השחר העולה" בהופעתה

א ב י ג ד ו ר

מאת: כוכבה חסון (כוכבי)

המות!

האמנם כה רבים לקחת
עשרות ומאות אשר אהבנו?
את חיילינו היקרים חבקת
אותם לקחת בלא עת מאיתנו.

המות!

המתן מעט! את אביגדור אהבנו
רצינו אותו עמנו, בחברתנו,
לא הששנו שבמהירות כזו תקחנה.
כך, לפתע, ולא יחזור עוד אלינו.

המות!

כה אכזר וחסר סבלנות
כה זריז ומלא עצבנות
מדוע בחרת בסובים שבנו
מדוע לקחת את אביגדור שלנו?

